

Mindesang
over klokker og Dannebrogsmænd
Ole Estensen Melhus,
der druknede i Gulelven d.5te Marts 1830.

Efter Manges Forlangende forfattet af
Informator A. R. Gylland
i Aaret 1831.

Melodi:
Om Himmeriges Rige saa ville vi tale.

(Pris 15 Øre.)

Thron djem. Trykt i Johan L. Sundts Bogtrykkeri.

Med sørgende Stemme og ynkelig Graad,
rindende Øine og Kinderne vaad,
Som pibende Thrane vi kvæder:
En Ven og en Fader berøvet os blev;
Thi Døden saa pludselig ham fra os rev,
Vor Støtte, vor Krone og hæder!
Snart svandt vore jordiske Glæder.

2. Om Morgenens Glæde, om Aftenens Qval,
At han var ei mere i Jorderigs Dal,
Det stak som en Dolk i vort Hjerte,
I Fred da en Bitterhed snarlig paakom,
At pines af Sorg i hvert eneste Rum
Vil stedse forøge vor Smerte
Og knuse det saarede Hjerte.

3. O, sørgeligt Budskab for Mage og Ven!
Som med sine Spæde maa svæve igjen
Og søge forgjæves sin Fader!
De ynkelig skrige, vor' Kinder er vaad;
Vi lod Dig bortfare med Sorg og med Graad,
som Fader, som Ven og som Mage,
hvorfor vi maa hyle og klage.

4. O! Kunde vi kradse? af Graven Dig ud,
med blodige Fingre jeg vidner for Gud,
vi sparede ingen Umage,
At slæbe ham op af det stinkende Bo,
hvor nu dette Støv er nedsænket til Ro,
og Ormene gnavt hans Aske.
Gud samle vor Graad i sin Flaske!

5. Sin Sangere Zion alt favne nu maa,
Og inden dens Mure, hvor han monne staa,
hans Stemme bør være i Minde;
men nu for Guds Throne i Saliges Chor
han sjunger langt bedre end da han paa Jord
Stod inden Guds Helligdoms Mure;
Men ak! Vi heneden maa knurre.

6. Var Kalkede Stene begaved med Aand,
De Himlen anraabte om Gjensamlings-Baand,
og fordred hans Stemme tilbage.
Hans Røst inden Murene udi hver Braa
Gav Gjenlyd til Unge og skaldede Graa;
hans Lige var sjelden at sjunge,
Det vidnes af Gamle og Unge.

7. Da Krigens Basuner bestormed vort Land,
mod blinkende Vaaben han stod denne Mand
Paa Ærens den lysende Bane;
Det hvinende Bly omkring Ørene sang.
For Tapperhed ordnes til Dannebrogsmænd;
Den Post han med Stadighed røgtes,
og truende Farer ei frygted.

8. Af Høie og Lave han yndet var,
og Præg udaf Dydernes Stempel han bar;
Visstnok han som Andre mon feile?:
hvo er den at finde henede saa reen,
Som ikke kan have sin Bræk? eller Meen?
Træd hid Du, som fri Dig kan sige!
Nei Ingen i Jordlivets Rige.

9. I Kirken forretted han sexten Aars Tid
med hæder sin Post, nu Gud kaldte ham did,
Der, hvor han sin Vandring maa ende.
En Morgen han reiste fra Hus og fra Hiem,
og til sin Bestemmelse ilede frem;
Men paa sin hjemvandring tilbage
han afsked fra Verden mon tage.

10. Fra Himmelens Fædreland sendes han Bud,
han strax skulle vandre fra Tiden henud.
Og Strømmen sit Svælg monne aabne,
Der rev ham med Fart i sit viskende?Løb;
Forhænget det brast, og han gik til Guds Skjød.
En haandbred er Menneskets Vandring!
Saasart sender Skjæbnen Forandring.

11. To Gange tilforn i Fare paa Vand
han nær havde druknet, den værdige Mand,
og stod tæt ved Evigheds Porte;
Men Timen at ile fra Striden henud
Var vist ikke kommen, det kjendte vel Gud,
som lod ham sin Frelse tilsende.
Nu blev det en sørgelig Ende.

12. Ak! Nu er han tabt; men vi samles med ham
For Tronen i Ære hos Jesum Guds Lam;
Did ville vi kæmpe at komme.
Lad Ormene pille den stinkende Krop,
naar Sjelen bevinget til Himlen far op,
hvor Saligheds Krands skal flettes
og Kronen om Tindingen sættes.

13. Ustadigt og stakket er her vores Liv:
I Bredden et Spand og i Længden et Siv,
et Magazin fuldt udaf Taarer,
En lekende? Vaagning?, et skyggende Mørk';
fra Vuggen til Graven vi gaa i en Ørk,
og Varighed er ei at finde;
Thi Glæder med Qvaler bortsvinde.

14. Du Gamle, som slæber Dig frem paa din Stav,
Og staar nu paa Bredden af iskolde Grav,
har Du stedse vandret paa Roser?
Nei Torne imellem var blandet til Maal?;
Du maatte vel tømme Bedrøvelsens Skaal,
Der strømmede ind paa dit Hjerte
Og voldte dig Qvaler og Smerte.

15. Tre Gange paa Jorden han Brudgom og var;
En Ven efter Anden til Graven de bar.
O sørgeligt Syn at beskue!
Naar Venner udrives af Ægtevens Barm,
og Hjertet vil revne Af pinende Harm.
Vi frihed? ved han har dem funden,
hvor Saligheds Sol er oprunden.

16. Den rasende Strøm, som fra Tiden ham rev,
Blandt Is og blandt Stene til Søen ham drev,
hvor han som et Vrag maatte flyde.
I elleve Uger han tumlede hen;
Blandt skummende Bølger han fandtes igjen,
hvorfra de hans Støv monne hente,
hvor ømt vore Hjerter da brændte!

17. Ei Stand eller Alder for Døden er fri;
Thi Fyrsten og Betleren selvsamme Sti
Maa følge, naar Budet det banker.
Thi Venner udrives af Elskendes Skjød;
Men Tid eller Naade paa hvilken vor Død,
Vi ved ikke naar vi skal flytte
Ifra denne grædende Hytte.

18. I Unge, som ilende dandse hvert Fjed?
Paa blomstrende Veie, vær stedse bered
Med Olien antændt i Lampen;
I Dag som en Lilje paa Kinderne rød,
i Morgen maaske I er stivnet og død;
Til Evigheds Reise vær færdig,
Guds Raade Du blive kan værdig.

19. Ja slumre da rolig din' stinkende? Been;
Thi Gud vil Afvælte den trykkende Steen,
som klemmer saa haardt vores Hjerte.
Skjønt tungt vi Dig savne; thi du var os kjær,
Vi som ved et Gilbao? strandet paa skjær.
Guds Visdom det monne behage,
han skulde saa ende sin' Dage.

20. Alfader se ned til de grædende Smaa,
Som klynkende Banen fremvandre nu maa!
Vær selv deres Leder og Fader!
Gyd? Balsom i deres ynkværdige Saar!
Af rindende Øine afvisk hver en Taar,
og glæd den bedrøvede Moder
med sine velsignede Poder!

21. Lad Verden mig tumle og slide en Tid,
Lad Modgang mig true, jeg fæster min Lid
til Faderen udi det høie.
Om Døden ei sætter sin Fod paa mit Bryst;
Jeg vaagner til Glæde i Evigheds Høst
og arver den evige Glæde
hos Jesum i Saligheds Sæde.

22. Imens vi har Tid maa vi tænke os om,
hvor snart kan vi stædes for Evigheds Dom,
Vi derfor maa Synden forsage
Og have ivente vor Død og vor Grav,
At Ingen Klenodiet river os af,
Saa vi til Guds Børns Udvalgte
kan vandre naar Herren vil kalde.

23. Og I Pleiefædre, som Sønnen antog,
Da Døden hans Moder til Graven nedslog,
Og bar ham paa kjærlige Arme:
Naar Døden vil vinke, I vandre skal bort,
Da Fader og Moder ved Evigheds Port
Vil komme fra Herren den høie
Og takke Jer for Eders Møie.

**Raab af Støvet til de gjenlevende
Sørgende Venner.**

24. O! græd da ei mere, min sørgende Ven!
De salteste Taarer, som strømme igjen,
Dem samle vil Gud i sit Gjemme.
Maaske paa min stinkende Aske opstaar
En trøstende Nathan, som Sorgen bortslaar;
Gud herfor maa styre og raade,
Som veed hvad dem tjener til Baade.

25. Farvel mine Venner, I Store og Smaa,
Den Rige og Fattige, Unge og Graa!
Mit Vahle? fra Graven skal klinge.
Guds Røst og Basune os vækker engang,
hvor vi for Guds Throne med jublende Sang
Fra Støvets Ruiner opsvinge,
For Herren vor Lovsang frembringe.

26. O! Store Forening i Aandernes Chor!
Naar Vennerne samles, som neden paa Jord
med Sorg maa hinanden forlade,
Udfriet fra Trængsel i Jorderigs Dal
Og komme til Englenes lysende Sal.

– Farvel jeg nu Alle maa sige,
Velkommen til Evigheds Rige!